

21de Oktbr. 1851. Denne Regel foreslaas bibeholdt, for saa vidt angaar Underpant i Løsøre, herfra dog undtaget dels det Tilfælde, at Underpant habes i Løsøre som Tilbehør til fast Ejendom, dels registreret Pant i Skib eller Skibspart. I øvrigt foreslaas den nævnte Regel opgiven. Forslaget gaar saaledes ud paa, at ved alt andet Slags Pant end kontraktmæssigt Underpant i Løsøre (med de nysnævnte to Undtagelser), skal den personlige Fordrings Forældelse (eller Udløbet af den Frist, som vilde have ramt Fordringen, ifald nogen havde hæftet personligt for Pantegælden) blive uden Indflydelse paa Panteretten. Ved Underpant i fast Ejendom og Skib, hvor Pantehæftelsen staar indtegnat paa vedkommende Ejendoms eller Skibs Folium, svigte i det væsentlige de Grunde, som lede til at lade den personlige Fordring forældes; det ses overensstemmende hermed ogsaa, at det i flere fremmede Lovgivninger, hvor et Protokollationsstykket habes, er blevet Regel, at protokolleret Panteret i fast Ejendom ikke er Genstand for Forældelse; i Norge antages det ogsaa allerede nu, at Panteret i fast Ejendom ikke bortfalder ved Forældelse ifølge N. L. 5—13—2. — Det er ikke fundet rigtig at betinge Panterrettens Opretholdelse af, at Pantebogen udviser Behæftelsen — hvorved Reglens Anvendelse vilde udelukkes, for saa vidt angaar Panterrettigheder, der stiftes uden Tinglæsning eller Registrering (Retspant og saakaldt lodbestemt Panteret, hvor ikke ogsaa til dennes Stiftelse en Tinglæsning udkræves) samt naar et Pantebrev ved en Fejl er udslettet. En saadan Indskrænkning vilde for det sidstnævnte Tilfældes Vedkommende nødvendigvis gøre en nærmere Regel om, hvor længe Pantebrevet skal have været udslettet; og de to førstnævnte Tilfældes Medtagelse antages, efter hvad nedenfor skal bemærkes, ikke at ville kunne medføre nogen praktisk Ulempe. Det norste Komiteudkast, som i det hele har optaget tilsvarende Regler, indeholder ikke nogen særlig Undtagelse med Hensyn til frivilligt givet Underpant i Løsøre, idet denne Art af Pant overhovedet kun undtagelsesvis er hjemlet i nugældende norsk Ret*).

Fra den Regel, at Panterrettigheder (bortset fra Underpant i Løsøre) ikke bortfalde ved Forældelse, er der, for saa vidt Talen er om andet Slags Pant end Haand-

pant, gjort to Undtagelser. Den ene angaar det Tilfælde, at Pant habes for fremtidigt forfaldende Renter eller andre periodiske Ydelsler: I Forslagets § 3 Nr. 2 er denne Art af Fordringer gjort til Genstand for tre Aars Forældelse; og de samme Grunde, som have ledet hertil, kræve formentlig, at heller ikke Panteretten opretholdes i længere Tid. Den anden Undtagelse gælder det Tilfælde, at der ved Skadesløsbrev er givet Underpant, ikke for en bestemt skyldig Sum, men til Sikkerhed i al Umindelighed for de Fordringer, som Kreditor maatte have eller saa paa Pansætteren eller en Tredjemand, enten i det hele eller hidrørende fra et enkelt bestemt Mellembærende. Ved Udtrykket „miligt indtrædende Gældsansvar“ — der er hentet fra norsk Lov 6te Marts 1869 § 1 og er valgt i Mangel af noget bedre — er søgt betegnet denne Ejendommelighed ved Forholdet; det er derimod ikke tilfaldet ved dette Udtryk at begrænse Undtagelsesreglens Anvendelighed til Fordringer, som ikke allerede maatte have været stiftede i det Øjeblik, da Skadesløsbrevet blev udstedt.

Nogen særlig Undtagelse for nogen af de Klasser af Panterrettigheder, som stiftes uden Tinglæsning eller Registrering, er ikke anset fornøden. Den legale Panteret for Skatter til Stat og Kommune og for Brandhjælpsspenge bortfalder, efter Amtstueforordning 8de Juli 1840 § 2, hurtigere end den personlige Forpligtelse efter Lovforslagets § 3. Det samme gælder, efter Pl. 5te Juni 1801 og 5te Sept. 1814, om den legale Panteret, som habes i Præstetienden for visse Pensioner. Sopanterrettigheder, dernæst, bortfalde, efter de særlige Regler, der herom ere givne i Solovens § 284, jfr. § 283, i kortere Tid, end der vilde komme til at følge af, at Forslagets Præskriptionsfrister bragtes i Anvendelse paa dem. Opretholdelsen af den særlige Panteret, som ved Jrdn. 1ste Februar 1797 § 75 er tilstaaet Toldvæsenet i toldpligtige Varer, der ere betroede Ejeren paa Kreditoplæg, er der paa den anden Side efter dette Forholds Bestaffenhed ikke fundet Tøje til at begrænse til den Tid, som efter § 3 Nr. 3 kommer til at gælde for det personlige Krav. Hvad endelig angaar Retspant, saa medfører Reglen i Konkurslovens § 158, at Retten ifølge Udlæg i Løsøre, der forbliver i Skyldnerens Besiddelse, ikke som Sikkerhedsret betragtet vil have nogen Værdi, der kunde friste Kreditor til at gøre Brug af saadant Udlæg som Surrogat for Underpant. For saa vidt angaar Udlæg i fast Ejendom, medfører omvendt Nødvendigheden af Tinglæsning til Sikring overfor frivillige Disposi-

*) Med Hensyn til Forstaaelsen af Komiteudkastets § 1, 3de Led, bemærkes, at Ordet „Underpant“ — et Udtryk, der her til Lands kun bruges om kontraktmæssigt Pant — her, overensstemmende med norsk Sprogbrug, indbefatter Retspant i udlagt Gods, som Udlægshaveren ikke har taget i Besiddelse.